

remor. Arriba dalt i hi afina una casa ; hi entra ; la veu plena de gent que feia una xacota: que ballaven, sonaven (tambor, flaüta i castanyoles) i cantaven. Mira, i veu una partida de gent coneguda, però no anà a pensar que tots aquells ja eren morts.

Diuen que, a l'altre món, es compares se coneixen molt. Se fixa amb un: es compà Zidoru. L'acomet, aquell li contesta molt afable, i es d'es Pla de Vila li conta que en ço d'En Xicu Coix li ha caigut un sac. El convida per ajudar-lo a carregar es sac ; aquell diu que sí, i cap an es garrover de can Xicu Coix! Hi arriben ; es d'es Pla de Vila s'aferra an es sac, pregant an es compà Zidru que fes lo mateix. Aquest, però, no feia gens de força. Aquell li diu:

—Compà Zidru, faceu força, si voleu!

I aquell diu:

—Ah, compà Jaume! Faceu-ne vós, de força: que vós teniu l'ossa, i io la tenc a la fossa!

Llavò En Jaume d'Aubarqueta se recordà de que compà Zidru feia molts d'anys que era mort. I se posà a tremolar. Així com pogué, carrega es sac, ajudant-li compà Zidru, i aquest li posa sa mà dalt s'espatlla i li diu:

—Anau-vu'n, i no vos gireu endarrera. En tots es anys que vos queden de vida, no torneu sortir tal nit com aquesta!

Compà Jaume parteix. Se gira endarrera, i veu s'esquena d'es compà Zidru, que només eren es ossos. Aquí

### 3. Es iai Prats

Un homenet que feia per ell tot sol. Era de Sant Carlos. Cada trec-a-trec agafava dues sulseres, una amb cada mà, i cap a Mallorca! Es vesins, mal de ventre de lo que hi faria! Fins que dos, d'amagat d'ell, el seguiren a Mallorca.

Ses sulseres, es iai les omplia d'una terra que treia de sa cova de s'Argentera. Fermava un cap d'es braçol a s'entrada de sa cova, i s'hi ficava, descabellant es braçol ; quan aquest s'acabava, trobava aquella terra.

Arriben a Ciutat ; desembarquen, i es iai parteix amb ses sulseres, i aquells darrera ell. Arriba a s'Argentera, entra a una casa ; i aquells, escolta que escolta, d'amagat. En aquella casa fan una gran escomesa ; i es de la casa li diuen que només li poden pagar aquella terra a sis duros s'unça.

Aquells prengueren sa seua, i se'n van.

—Ara sabem quin guinneu tenia, aquet home, a Mallorca!

Aquí veren sa gran riquesa que es iai Prats tendria.

D'es cap de temps, es iai Prats torna a sa cova ; posa es braçol, s'hi fica, sa cordellina se romp, i roman a les fosques, sense poder sortir. Veu una creca —un clivell—, i promet que, si poria sortir-ne, no ho diria a ningú. Pogué sortir, a força de forces, i no hi tornà entrar mai més. Bé li demanaven que els digués com ho feia per entrar-hi i per replegar aquella terra ; no ho volgué dir mai. I se n'anà a l'altre món amb aquest secret. I ni es de Sant Carlos ni cap altre han pogut aprofitar es tresor de dins aquella cova.

ANTONI M.<sup>a</sup> ALCOVER

(Il·lustració de Josep Martí)

## Unes pàgines en català al

### “DIARIO DE IBIZA”

Des del diumenge 28 de juliol, amb una periodicitat setmanal, apareixen en el DIARIO DE IBIZA les pàgines que, sota el títol DE PINTE EN AMPLE promou l'Institut d'Estudis Eivissencs acceptant la invitació que li va fer el director del diari. L'objecte primordial d'aquestes pàgines, que volen estar obertes a tota classe de col·laboracions en la nostra llengua, i de manera especial a aquelles que d'una forma o altra estiguin vinculades amb la nostra realitat, és de fer-ne un mitjà normalitzat de comunicació, en què la llengua no quedi relegada només a la pura poesia, al pur folklore o a la pura ciència. En un petit editorial que obria l'aparició d'aquesta secció dominical DE PINTE EN AMPLE, es deia: *Esperam les vostres col·laboracions de tota mena: cartes, suggeriments, crítiques, articles, peticions, cançons pageses, refranys, endevinetes, etc. Les pàgines són vostres. Ajudau-nos a donar una resposta decidida a qualsevol qüestió que se'ns plantegi, com a persones i com a eivissencs.*

No sabem exactament quina repercussió hauran tingut aquestes pàgines DE PINTE EN AMPLE. Per saber-ho hauriem de fer una enquesta, i ara encara no pareix el moment adequat, ja que les pàgines són jòvens. No obstant això, hem observat irritacions, objeccions, suggeriments, congratulacions i altres actituds en alguns lectors del diari. Sent que la nostra consciència cultural és tan precària, i se'ns ha allunyat, a més, durant molts anys de tot camí que ens poguéssim aportar una mica de llum, no serien d'estranyar certes reticències per part d'alguns sectors, motivades més per ignorància que per altra cosa.

Tot i tenint la satisfacció d'haver fet realitat —i continuar-hi—, aquests papers dominicals, lamentam profundament que un dia determinat, per incompatibilitats del propi DIARIO DE IBIZA —sobretot qüestió d'espai—, allò que venien sent dues pàgines senceres, amb grans possibilitats, quant a varietat de temes i d'il·lustració gràfica, hagi quedat limitat a la meitat, clarament insuficient per al que es pretenia.

J. J.  
(205) 33